

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2183/2024
12.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Александар Антић адвокат из ..., против туженог АД Холдинг индустрија каблова, Јагодина, чији је пуномоћник Милош Вујисић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 487/24 од 17.04.2024. године, у седници већа одржаној 12.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 487/24 од 17.04.2024. године тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Јагодини П1 430/23 од 24.01.2024. године у ставу првом и трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 86.719,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 430/23 од 24.01.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захев тужиоца и обавезан тужени да на име трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2019. године до јуна 2020. године исплати тужиоцу појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, преко досуђених износа из става првог изреке пресуде до захтевом траженог износа, за период март 2019. године до јуна 2020. године, одбијен је тужбени захтев у појединачно опредељеним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 130.091,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 487/24 од 17.04.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Јагодини П1 430/23 од 24.01.2024. године у ставу првом и трећем изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2019. године до јуна 2020. године исплати појединачно опредељене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да

туженом плати трошкове парничног поступка у укупном износу од 153.000,00 динара, у року од осам дана од пријема пресуде, под претњом извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 1. ЗПП на које се указује ревизијом, јер другостепени суд у поступку одлучивања о жалби није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло утицати на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у сталном радном односу код туженог по основу уговора о раду од 10.07.2002.године, запослен на радом месту ... у пословници туженог „Проводници Рековац“ са седиштем у Рековцу, а након закљученог Анекса бр. .. уговора о раду од 25.06.2015.године, тужилац је обављао послове шефа Одељења ... у радној јединици Управа дирекције – Јагодина, све до 22.06.2020.године, када му је радни однос престао због одласка у пензију. Пребивалиште тужиоца, за све време радног односа, укључујући и период након закључења Анекса бр. .. уговора о раду је било у селу ..., Општина Рековац. Тужени је до марта 2019. године тужиоцу редовно исплаћивао месечну накнаду на име трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене аутобуске карте, на релацији од тужиочевог места становања до радног места, када је тужилац скинут са листе за исплату наведених трошкова. Тужилац је ради доласка и одласка са посла у спорном периоду користио сопствени превоз. Одлуком Скупштине Града Јагодина, почев од 20.01.2019. године организован је бесплатан јавни превоз за грађане на територији Града Јагодина, укључујући и релацију Јагодина – Медојевац – Јагодина. Током поступка није био споран број дана присутности тужиоца на раду, као ни чињеница да је пребивалиште тужиоца у утуженом периоду било у селу ... и да је на посао долазио својим колима, јер тужени није организовао сопствени превоз. Висина тужбеног захтева утврђена је на основу овереног извештаја обрачунске службе туженог о евиденцији присутности тужиоца на раду исказаним по месецима и висини цене превозне карте на релацији Медојевац – ... – Медојевац од 23.05.2022. године, а према потврди јавног превозника „Zoran Reisen“ у укупном износу од 107.160,00 динара. Постављеним тужбеним захтевом тужилац је тражио исплату трошкова за долазак и одлазак са рада за период од марта 2019. године до јуна 2020. године, а које трошкове тужени није уплаћивао тужиоцу, и то према цени превозне карте на релацији ... – Јагодина –

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, сходно одредби члана 118. ст.1. тачка 1. Закона о раду, члану 71. Колективног уговора туженог и члану 12. уговора о раду, делимично усвојио тужбени захтев и утврдио да тужиоцу припада право на накнаду трошкова које је имао за долазак и одлазак са рада а коју накнаду тужени за спорни период није исплатио тужиоцу, и то према цени превозне карте на релацији Медојевац-...-Медојевац и броју дана присутности тужиоца на раду, док је део тужбеног захтева за исплату дела трошкова превоза које је тужилац имао на релацији Медојевац – Јагодина – Медојевац, одбијен као неоснован.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је закључио да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно примењено материјално право и преиначио првостепену пресуду са образложењем да је тужилац са туженим закључио Анекс број .. уговора о раду 25.06.2015. године из ког је утврђено да је пребивалиште тужиоца у Рековцу, а да приликом закључења наведеног анекса тужилац није обавестио послодавца о промени свог пребивалишта. Промена места становања, након закљученог анекса уговора о раду не утиче на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да надокнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца, због чега је другостепени суд утврдио да тужилац нема право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији Медојевац – ... – Медојевац, те одбио тужбени захтев као неоснован.

Врховни суд је оценио да се основано ревизијом тужиоца указује да је побијана другостепена пресуда донета уз погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 95/18) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Одредбом члана 71. Колективног уговора туженог од 20.01.2015. године, прописано је да ради доласка и одласка са рада, запослени има право на накнаду трошкова превоза у јавном саобраћају у висини цене превозне карте на одговарајуће релације, уколико му на други начин по другом основу није обезбеђен бесплатни превоз.

Уговором о раду од 10.07.2002.године, тачком 12. прописно је да запослени има право на накнаду трошкова и право на друга примања у складу са законом и општим актом, а све у складу са колективним уговором туженог, који се примењивао у утуженом периоду.

Цитираним законским одредбама, одредбама колективног уговора као и одредбама уговора о раду, регулисана је обавеза послодавца да запосленом накнади трошкове превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, чији је смисао да се обезбеди присуство запосленог на раду, у ситуацији када тужени није имао организован сопствени превоз. Стога, погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац, сходно члану 118. став 1. тачка 3. Закона о раду, нема право на увећане трошкове превоза собзиром на чињеницу да је након закљученог Анекса уговора о раду тужилац променио место пребивалишта, које је по наведеном Анексу било у месту Рековац, а о чему није обавестио послодавца.

Наиме, код чињенице да је и након закљученог Анекса уговора о раду, на који се односи утужени период, тужилац имао пребивалиште у селу ..., Општина Рековац, а што произилази из фотокопије личне карте као и исказа застанка туженог који ову чињеницу није спорио, да је место рада тужиоца било у Јагодини, да је тужени редовно вршио исплату путних трошкова тужиоцу до марта 2019. године, а након тога, све до престанка радног односа, тужиоцу нису исплаћивни наведени трошкови, то је и по оцени Врховног суда, правилан закључак првостепеног суда да тужиоцу, сходно члану 118. став 1. Закона о раду, припада накнада трошкова за долазак и одлазак са места рада за период од марта 2019. године до јуна 2020. године у износу од 107.160,00 динара.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији па му на основу чл. 153. и 154. у вези члана 163. став 2. ЗПП припадају тражени и опредељени трошкови поступка у укупном износу од 86.719,00 динара, а који се односе на трошкове ревизије у износу од 27.000,00 динара, судске таксе на ревизије у износу од 23.889,40 динара и судске таксе на одлуку по ревизији у износу од 35.829,60 а све према важећој АТ и ТТ у време пресуђења.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић